

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TWICE WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND Mcgregor STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 61 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: вівторок, четвер і субота.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавнче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничім Домі, на розі вулиць Пritchard і Mcgregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ЯК ВОНИ ТОВЧУТЬ “УКРАЇНСЬКУ СПРАВУ” В ЖОВТОБЛАКІТНИЙ СТУПІ

Ліга Націй відкинула українські петиції. Бенет відкинув і “меморандум” СУС-а й “меморіал” стрілецьких громад. Не помогли ні Малони, ні Макогоні. Не поміг Лучковичів виступ в канадійському-парламенті, бо й влаштований він був тільки для “людського ока”.

Що ж чуємо ми від них зараз?

Коли вся ця оперетка була в руці, то всі жовтоблагітні лідери один наперед другого спинали не тільки меморіалами, але що то вся робота його і інформаційне бюро в Лондоні й петиції до Ліги Націй й поїздка Свистуна з Руриком до Оттави й виступ Лучковича — все це, мовляв, ми, СУС-и підготували ґрунт для “української справи”.

Але Ліга Націй “українську справу” відкинула, залишивши шляхті й ундівам її так, як започаткували при чорній каві в Варшаві. І тепер ми дивимось, що скажуть жовтоблагітні про наслідки діла власних рук.

Як мала справа в історії? А ось як: ще поки Петлюра віддав Галичину шляхті, то Панейко вже перед тим в Парижі “зробив там нечуваний скандал”.

Після Панейки й Петлюри вде Назарук, який “найбільше причинився до витворення пропасти між галичанами і наддніпрянцями”.

Далі — “поляки так використовували непорозуміння між українцями, поки не довели до того, що цілком розварили галичан з наддніпрянцями”.

Прочитавши це, кожна розумна людина спитає: що це? Запаморожені голови від нещадки, чи свідоме ольовування своєї власної дванадцятирічної діяльності?

Коли ж Назарук такий падлюка, коли він посварив галичан з наддніпрянцями, то чому “Укр. Голос” так вихвалював, підтримував Назарука коли він був в Канаді, чому на цю його провокаційну роботу збирав долари від українських робітників і фармерів в Канаді?

Чому, коли ми всю ту продажно-провокаційну роботу Назарука демаскували, то “Укр. Голос” називав нас “лейблами”, “срудніками”, так само, як коли ми ніни викриваємо таку саму роботу ундівців та СУС-ів, то “Укр. Голос” називає нас “Шварцбартовими наймитами”?

Чому, коли ми всю ту продажно-провокаційну роботу Назарука демаскували, то “Укр. Голос” називав нас “лейблами”, “срудніками”, так само, як коли ми ніни викриваємо таку саму роботу ундівців та СУС-ів, то “Укр. Голос” називає нас “Шварцбартовими наймитами”?

Чому, коли ми всю ту продажно-провокаційну роботу Назарука демаскували, то “Укр. Голос” називав нас “лейблами”, “срудніками”, так само, як коли ми ніни викриваємо таку саму роботу ундівців та СУС-ів, то “Укр. Голос” називає нас “Шварцбартовими наймитами”?

Але читаємо далі “Укр. Голос” з 3 червня 1931 р. (редакційну), читаємо там, що “те, що Польща зробила з українцями, кланало до неба о пімсту”.

Що це значить — “дала Польщі інструкцію докінчити з українцями переговори”? Значить, такі переговори вже відбувалися й без інструкції Ліги Націй! Значить, ці переговори перервалися не з-ляски українців (читай ундівців), але шлях-та це хотіла далі говорити!

Чому “Укр. Голос” до цього часу нічого про ці переговори не писав, чому не сказав свого читача, що галицька, буржуазія, ота сама, що її Назарук з Панейком так посварив з наддніпрянцями, зійшлася у Варшаві, при чорній каві з пісудчюками в петлюрівські Лотоцького й там почала ті переговори, через які Ліга Націй відкинула всі українські петиції?

Зрештою, “Укр. Голос” і зараз не все говорить. Він, оповідаючи про ці переговори, ані словом не згадує про чорну каву, бреше він, що між ундівською та петлюрівською зграєю нема згоди, нарешті перекручує самий факт переговорів між шляхтою й ундівськими посялами.

“Укр. Голос” пише: “деякі українські послы до варшавського союму далися заманити до переговорів з поляками”.

Як це — “далися заманити”? Що це за мова? Виглядає так, що такі ундівські діячі, як Галушинський, Луцький, Загайкевич, це якісь песики, що бігли собі цілком невинно самостійним хідником, але десь взявся польський шляхтич, свиснув на них, показав з під ноги кістку й так “заманив” їх на переговори. Коли “Укр. Голос” взявся вже отак валашати Назарука та Панейку, то чому він так злизує угодівське болото з ундівських послів, мовляв, деякі з них “далися заманити”?

Ще раз бреше “Укр. Голос”, ще раз обманює й дурить своїх читачів. Зовсім не “деякі українські послы далися заманити”, але самі ундівські провідники за повною згодою і уповноваженням Центрального Комітету УНДО почали переговори з урядом Пісудського: “Діло” з 17 березня в передовій статті ц. н. “Як воно було справді” виявляє, як самі послы УНДО почали переговори з урядовими чиновниками, як “українська парламентарна репрезентация звернулася тоді до уряду УНДО за вирішенням дальшої тактики в цій справі”, як “поширена Екзекутива партії дала Укр. Парламент. Репрезентатії повноваження на ведення розмов з президією ББ” і т. д.

Це на мові петлюрівців з “Укр. Голосу” — “деякі послы далися заманити”. І хоч це зробили тільки “деякі послы”, що “далися заманити”, то проте цей факт переговорів послужив проти українців”. А заключення “Укр. Голосу” таке: “Отсе е результат того, що нерозважні українські послы вразу не відмовилися від переговорів з Польщею... Ми не кидаємо каменем на українських послів. Всяка правдоподібність є, що як би не одні, то другі були б дали себе заманити на переговори”.

Це вже не є оте “спускається куме на дно” — це вже є те дно, де ніше вже спускається нікуди. Це є визнання повної безнадійності, це є твердження самої жовтоблагітності, що в її таборі нема вже людей, на яких можна б поклатися, яким можна довірити, бо всі вони, “як не одні, то другі” зрадіють, запродадуть “народню справу”.

Що воно так є, про це свідчать ревіляції останнього числа “Стрілецьких Вістей” — але про це ми напишемо іншим разом. З вище наведених зізнань “Укр. Голосу” бачимо, що жовтоблагіть сама вже визнає, що вона залізла в таке багню угодівства й зради своїй власній “національно-визвольній ідеї”, що вже й не пробує з неї вилазити, бо знає, що це безнадійна справа.

“Допоможіть-же, люди добрі, бабі Палажці вмерти”.

ДОПОМОЖІТЬ ВИСЛАТИ ФАРМЕРСЬКУ ДЕЛЕГАЦІЮ З КАНАДИ ДО РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Ліга Фармерської Єдності ще на своїх установчих конференціях минулого року постановила вислати цього літа фармерську делегацію до Радянського Союзу. Зараз Ліга Фармерської Єдності провадить кампанію за висилкою такої делегації. Делегація має вийти десь цього місяця.

Положення економічне між фармерами зараз тяжке — це всім відомо. Виходу з того положення не видно. Буржуазія, щоб скинути з себе вину за таке положення, поширює брехні про радянський домпінг, неначе б то через него так впали ціни на збіжжя, але нічого вона не каже, чому не впали ціни на фабричні продукти, а тепер вони ще будуть підвищуватися, бо уряд Бенета встановив нові податки на всі ті фабричні й інші продукти, що фармер і робітник їх мусить купувати.

Радянський Союз стоїть зараз серед отого капіталістичного моря економічної кризи й безробіття одинокий, де той кризис немає, де брэк робітничих рук, де швидким темпом індустріалізується країна та механізується сільське рільничє господарство. Цього року в Радянському Союзі встановляють 1,040 машинотракторних станцій, що обслуговуватимуть колективні селянські господарства.

Щоб більше познайомитися чому це так, щоб власними очима побачити справжнє положення в Радянському Союзі й розказати про него фармерам, Ліга Фармерської Єдності вислала делегацію до СРСР.

Ми кланємо всі відділи ТУРФДім в Саскчевані, Алберті й Манітобі, головні фармерські відділи та усіх українських фармерів, солідарно підтримати висилку цієї делегації морально й матеріально, взяти участь у її виборі, всіма силами допомогти Лідзі Фармерської Єдності успішно виконати її постанову. Вислаючи делегацію до Радянського Союзу — ми навидаємо звязки з трудящими радянської країни й поширюємо тут свою організацію. Всі фармерські відділи та товариства ТУРФДім повинні негайно зайнятися збіркою фондів на висилку делегації.

За єдність трудящих капіталістичних країн і СРСР, за оборону Радянського Союзу, за висилку з Канади фармерської делегації до Радянського Союзу!

ЗАМІСЦЬ ХЛІБА — КУЛІ

Телеграми з Варшави свідчать про дальше загострення класових суперечностей та класової боротьби в Польщі. Промислові райони Польщі стають ареною великих класових боїв. Пролетарські маси переходять у контрастну проти вислуків та фашистської диктатури, що підтримує всі їхні хи-

Канадська українська робітничо-фармерська делегація до Радянського Союзу -- рапортує!

ЯК СВЯТКОВАНО В ХАРКОВІ ПЕРШЕ ТРАВНЯ

Коли ми, делегати, прибули на площу у Харкові 1 травня, де мала зібратися демонстрація, то всі ушці до тої площі відкриті вже були численними робітничими демонстраціями. На площі було вже сотки тисяч робітництва.

Нас провели на Гренд Стенд, з якого ми оглядали демонстрацію. Робітники з кожної фабрики йшли з своїми червоними прапорами та своїми орхестрами. Чотири години проходили демонстрації без перерви.

Червона армія й міліція брали участь у святі разом з робітництвом. Тисячі орхестри грали революційні пісні та бойові марші. У мене немає слів, щоб все розповісти. Ціла площа була вкрита червоними прапорами, різними написами, кланчами, малюнками, які показували гнілий капіталістичний лад.

Харків, Україна. М. Німлювич.

В ХАРКІВСЬКІЙ ШКОЛІ ЧЕРВОНИХ СТАРШИН

Школа українських червоних старшин в Харкові міститься в бувшій будівлі духовної семінарії. Отже там, де колись виховували попів, там тепер виховують червоних командирів, добрих оборонців СРСР.

Коли ми прибули до школи, нас повітали 600 військових старшин і їхня орхестра “Інтернаціоналом”. Вітали нас не тільки, як делегатів, але й як братів по класі. Се привітання остане нам на віки в нашій пам’яті.

Ця школа, як і все в Радянському Союзі, рійняється основно від подібних шкіл в капіталістичних державах. До капіталістичних військових шкіл приймають тільки синків багатих упривілейованої класи, а тут приймають тільки синів робітничої класи й незаможних селян.

Школа червоних старшин не є лише школою для виучуванних військового ремесла, але школою соціального виховання, технічного, вишколення. Тут вивчають таких інструкторів, що могли б не тільки керувати армією, але й будівництвом соціалізму.

Таке привітання, як нас тут вітали, може бути тільки від дійсних синів працюючої класи, справжніх оборонців здобутків революції. Ми тут побачили, як червоної командирів йдуть разом з армією трудящих, як брати, вчителі, товариші, як вони разом з трудящими заходять виконанням п’ятиліткі за 4 роки.

Бачучи цю силу й єдність, ми також прирікаємо стояти вірно на сторожі Союзу Радянських Соціалістичних Республік — справжньої батьківщини пролетаріату.

Харків, Україна. Г. Сидор.

В ХАРКІВСЬКІМ ЗАВОДІ “СЕРП І МОЛОТ”

Відвідуючи різні фабрики та заводи в Харкові, відвідали ми цілою делегацією завод Серп і Молот. Там нас стрівив і привітав директор заводу Іваноз, а на його привітання відповідав т. І. Бойчук і від імені делегації й від українських трудящих Канади.

Завод Серп і Молот виробляє трактори й молотилки. Працює там 14,000 робітників, з них 956 партійних, 200 комсомолців і 1,200 жінок-робі-

тижко поранила 7-ох. Робітництво знову дістало замість хліба — кулі. Але черговим розстрілом страйкерів конфлікту зовсім не врегульовано. Навпаки, обурення робітництва більше є, певне, спричиниться до поширення страйку. Саме те, що страйкують робітники Домбровського району, де допіру два тижні тому робітництво відбуло за проводом компартії бойове 1 травня, особливо турпить польську буржуазію. Ів пресса мусить із жалем констатувати, що льокайска ППС утрчає вплив, що ірввід у робітничому русі переходить від соціал-фашистів до комуністів. У цьому польський фашизм міг, власне, переконатися й раніше, коли навіть організовані під його орудою “вибори” довели, що основні промислові райони здобуває компартія.

Констатуючи прикрі для себе факти, польський фашизм, який оце мовчки справляв п’ятиліткі своєї банкрутованої диктатури, так само замовчує не менш прикрі для буржуазії висновки. Він тільки вимагає загострити терор проти компартії, щоб легше переступити на трудящі маси тягар

кризи. Але досвід минулого свідчить, що навіть найбільшій білій терор уже не врятує фашистської диктатури від тієї скрути, в якій вона опинилася. Констатовані в тезах XI пленуму ВККІ передумови революційної кризи в Польщі щодня утверджуються новими фактами. Дальше поглиблення кризи, — а воно неминує, — ще більше розхитає фашистську диктатуру і наблизить той момент, коли революційний пролетаріят завдасть їй смертельного удару.

В Сполучених Державах закінчують будувати ведетельський військовий дирижабль “Акрон”, що вдовє перевищує розміри дирижабля “Граф Цепелін”. Новий дирижабль має на боргу ангар, у якому зможуть міститися від 4 до 7 літаків. Дирижабль зможе 4 рази перелетіти Атлантичний океан не поповнюючи горючого, а також перелетіти навколо земної кулі на широті Нью-Йорку. Один цей дирижабль, як заявляють військові спеціалісти, разом з його літаками зможе розгромити цілу морську флоту.

Робітники заробляють від 108 до 120 карбованців на місяць. Працюють денно по 7 годин, а невдовзі переходять на 6 годин.

Коли робітник захоріє — дістає свою платню, як і при праці. Лікарська обслуга й медицина безплатні. Молодь працює в заводі по 6 годин денно, то мусить обовязково йти на 3 години до школи, а 3 години працює. Всі працюють в тому заводі по 4 дні на тиждень, а 5-ий відпочинок. Жінки мають два місяці відпустки перед породами, а два місяці по породах, дістаючи за той час повну платню.

Працюють робітники без ніяких босів, кожний має свою призначену роботу й старається виконати її охотно. Робітники творять між собою ударні бригади й коли трапляється між ними лінох і не виходить на роботу, або не справляється в роботі, то зараз же йдуть на чорну дошку. Така дошка є всюди: половина її червона, а половина чорна. На червоній дошці записують похвальних робітників, а на чорній — лінохів. В цей спосіб встдають лінійного робітника й виправляють його.

Завод Серп і Молот виробляє поважає число молотилок, бо навіть робить на вивіз до Туреччини. При старій механізації виробляли дуже мало, а тепер виробляють по 18 на день.

В кожній фабриці є червоний куток і стіна газета. В заводі Серп і Молот навчають молодих дівчат малювати.

Тут же є своя відваварня (фавдра), де працює 130 робітників. Вони крім платні мають даром молоко й масло та по місячеві відлущки з платнею. Платня тут найменша 70 до 300 карбованців на місяць.

Коли порівняти платню й усі ті вигоди, які має радянський робітник, з тим, що він має в капіталістичній системі, маччи на увазі, що з закінченням п’ятирічки в чотири роки положення трудящих значно поліпшиться, то з цього кожний робітник може зробити собі заключення. Робітники тут стремлять до того, щоб працювати лише по 4—5 годин денно.

Кінчаю цих кілька слів про цей один завод. Коли б описати все те, що ми тут бачили, то треба б писати цілу книжку.

З товаришським привітом,

Василь Німлювич.

Харків, Рад. Україна.

Харків, Рад. Україна.